

de demokratiske Rettigheder og deres Sejr ved den fredelige politiske Udvikling.

Dernæst blev den Paastand fremsat af det ærede Medlem, at Socialdemokraterne, naar de kom til Magten, vilde tage Jorden fra Husmændene og ikke blot Jorden, men Kørne, Hønsene og deslige. Det er en Paastand, som er ganske greben ud af Luften. Det ærede Medlem havde kun at støtte sig til et Citat af en Lærer Jensen, der har været opstillet som Socialdemokratiets Kandidat. Men naar man læser den anførte Sætning med Forstand, at „Jord, Kør og Høns og det hele skal ud af Kapitalisternes Hænder og overtages af Staten“, staar der ikke noget om en Ekspropriation overfor Husmænd og Smaaabønder, men kun om en Ekspropriation overfor Kapitalisterne. Den konstaterer det Faktum, at, som vi alle vide, Jord, Kør — og Høns for Resten med — faktisk ikke tilhører de Husmænd, der kalde sig Ejere af dem, men tilhøre den Kapital, som er anbragt i dansk Jord ved Prioritetslaan. Den udtaler videre, at i det Øjeblik Socialdemokratiet realiserer sit Program, vil denne Gældsbyrde overfor private Kapitalister forvandles til en offentlig Afgift overfor Samfundet, en Afgift, som vender tilbage til Husmændene og Smaafolk selv i Form af sociale Reformers og produktive Foranstaltninger. Det er den eneste fornuftige Mening, der kan lægges i denne Sætning.

For at det ærede Medlem og andre med ham kunne have Ret til at udslynge den Sigtelse imod os, som udslynnes, maa de kunne dokumentere, at blot en eneste af de socialdemokratiske Forfattere, hvis Ord tillægges nogen som helst Vægt, nogen Sinde har udtalt denne Tanke, men det kunne de ikke dokumentere, for det er umuligt. De have tværtimod alle som een, naar de have berørt dette Spørgsmaal, taget den bestemteste og skarpeste Afstand derfra. Liebknecht skrev i sin Tid, at hvis Socialdemokraterne, naar de kom til Magten, vilde ekspropriere de smaa Bønder, vilde de bære sig ad som „Daarekistelemmer“. Karl Kautsky skriver om denne Tanke, at den er „saa vanvittig, at den endog ligger langt udenfor det Maal af Vanvid, som de frækkeste og dumme af vore Modstandere tilskrive os“. Friederich Engels, der sammen med Karl Marx mere end nogen anden har bidraget til at grundlægge og udforme det moderne Socialdemokratis Program, udtaler ogsaa, at om en Ekspropriation overfor Husmænd og Smaaabønder kan der selvfølgelig ikke

være Tale. Han udtaler, at han kan heller ikke ret vel tænke sig nogen Ekspropriation, noget Tvangsindgreb i de store eller middelstore Gaardmænds Jord. Det eneste Sted, hvor en Ekspropriation vilde være naturlig og nødvendig, er overfor de store Godsejere. Og han skildrer videre, hvorledes de store Godser, der saaledes blev givne tilbage til Samfundet, maatte overdrages Landarbejderne til Drift under Samfundets Kontrol, men hvorledes de smaa Landbrugere, Husmændene kun ad een Vej kunne tænkes at ville antage socialistiske Former, nemlig gennem den frivillige Udvikling af Andelsbevægelsen.

Det lyder jo noget anderledes end den Melodi, som er spillet af det ærede Medlem og hans Meningsfæller. Jeg vil derfor henstille til ham og hans Meningsfæller, om de ikke finde, at det var rigtigst og anstændigst i Fremtiden at tage disse Nummere ud af deres Repertoire.

Disse Spørgsmaal, jeg her har berørt, ere imidlertid ikke synderlig aktuelle og ville i hvert Fald neppe finde deres Afgørelse i Finanssaaret 1911—12, og jeg vil, efter at have berørt dem, gøre nogle Bemærkninger om den finansielle Situation, vi i Øjeblikket befinde os i. Jeg tager mit Udgangspunkt fra den Tale, som den højtærede Finansminister holdt ved Forelæggelsen af Finansloven. Det gjaldt her om at berolige de Gemytter, der ikke uden Grund vare blevne noget opskræmte, og Talen var ikke uden en Slags kunstnerisk Raffinement, særdeles vel egnet dertil. Der hvilede over hele den højtærede Finansministers Fremstilling en Tone af mystisk Tusmørke, som egner sig godt til at sløre alle Konturer, gøre alle Linier udflydende, saa at der ikke var noget, der kom til at skære stærkt i Øjnene, men Fremstillingen paa den anden Side ikke kom til at virke som en karikerende Overdrivelse. Lys og Skygge var med var som Haand fordelt over Billedet netop i Forhold til de Opgaver, som Motivet stillede til Ministeren. Situationen var ingenlunde lys, men der var heller ingen Grund til at se alt for mørkt paa den, det var til visse vanskelige og alvorlige Forhold, vi stod i, men de kunde dog være værre, der var andre Steder, hvor Tilstanden ikke var bedre end hos os. De Kalamiteter, vi i Øjeblikket befinde os i, vare for største Delen af ekstraordinær og forbigaende Natur og vilde efter al Rimelighed snart fortage sig. Ganske vist svækkedes Virkningen af denne Fremstilling noget derved, at den Finanslov, den højtærede Finansminister forelagde, ikke indeholdt en eneste